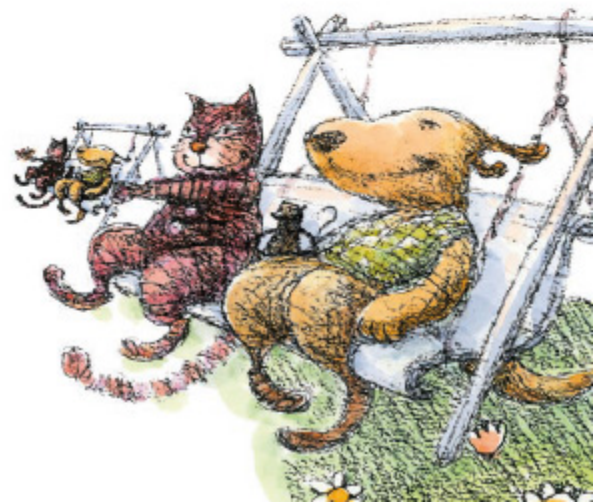

Cuprins

7	Macheta	103	Prizonierul
12	Schimbul	106	Dreptate și nedreptate
19	Începe aventura	112	Bucata lipsă
26	Mormăilă	114	Înțelepciune
30	Coletul	121	Darul
37	Ba da, ba nu	124	Macheta
43	Intersecția		
48	La focul de tabără		
55	Dispărut		
58	Ceva nu e în regulă		
64	Planul lui Miorlau		
68	Balonul		
72	Promisiunea		
76	Planul		
80	Probleme de conștiință		
83	Întâlnirea		
87	Graba		
91	Decizia		
93	Viitorul leu		
97	Hoți în noapte		

Macheta

MIORLAU ȘI CUȚULACHE locuiau în vârful unui deal, într-o casă albastră, albastră, ca seninul cerului. Casa a văzut multe. Odată, a luat-o la vale și a fost legată cu funii când deja ajunsese pe la jumătatea dealului. Cu greu a fost trasă înapoi la locul ei. A fost și dărămată cândva, apoi a fost refăcută cu trudă... Așa e și prietenia dintre o pisică și un câine.

Acum, casa aștepta liniștită să vadă ce va aduce această frumoasă zi.

— Nu te mai suport, a făcut deodată Miorlau către Cuțulache.

Cuțulache ori nu l-a auzit, ori n-a fost atent. Era cu totul adâncit în lumea lui. Toată atenția îi era concentrată asupra unei figurine de vacă. O ținea cu vârful pensetei și, cu o pensulă subțire, îi picta atent o pată pe spate, întocmai cum avea Vaca Mura.

Cuțulache a scos un mormăit mulțumit, apoi a așezat cu atenție vaca în grădina ei, aproximativ în mijlocul machetei satului, la care lucra de două luni. Pentru o clipă, Cuțulache s-a simțit teribil de ispitit să plaseze vaca într-un loc neobișnuit: pe grajdul Calului Fânează, în iazul Raței Măcănilă sau în mărul Mielului Lână, dar și-a venit iute în fire și a renunțat la astfel de gânduri.

A curățat vopseaua de pe pensulă și și-a îndreptat în final atenția asupra lui Miorlau, care tot șuiera pe lângă el.

— Nu te mai su-port! Oa-re m-ai a-u-zit?

Miorlau a rostit aceste vorbe cu o lentoare teatrală, de parcă vorbea cu o bunicuță cam tare de-o ureche.

Cuțulache n-a răspuns. S-a uitat absent la prietenul lui. Încă era cu mintea la machetă. Oare Vaca Mura avea două pete maro pe spate sau doar una? Aha, avea una pe-o parte și alta pe cealaltă, așa încât nu se vedeau niciodată amândouă în același timp.

— Cioc, cioc! E cineva? a bătut Miorlau în fruntea lui Cuțulache.

— Poftim? s-a dezmeticit Cuțulache. Cine bate la ușă? E cineva la ușă? De ce nu mergi să răspunzi?

Miorlau l-a privit neîncrezător, apoi a scos un oftat plin de dezamăgire. Îi pierise tot avântul.

— Nici măcar n-am cum să mă cert cu tine, a spus Miorlau.

— Să ne certăm? De ce? Nu mai bine trăim în pace?

Cuțulache și-a întins picioarele amorțite.

— Pacea e plictisitoare și monotona, a spus Miorlau.

Eu vreau să simt că trăiesc. Vreau freamăt de valuri înspumate...

— Adică vrei să vâslești? a spus

Cuțulache și s-a uitat mirat la ceas. Hei, era aproape opt! Tocmai bine pentru un ceai relaxant de seară.

— Nuuuu! a strigat Miorlau. Nu vreau să vâslesc! Nu vreau să zac în leagănul din curte cu un suc în mână. Ba mai mult, să știi, m-am săturat să ascult bătăile ceasului sau trosnetul focului în sobă, pe când tu te joci cu macheta ta fără rost și nu mă bagi deloc în seamă. Pe mine, Miorlau, cel mai bun prieten al tău, cea mai strașnică dintre pisici, maestrul farselor din sat, supereroul din întreaga curte... Ce mai, culmea creației!

— Vrei să spui că ești nițel plictisit? a întrebat Cuțulache.

— Plictisit? Nu, nu plictisit. Sunt de-a dreptul sătul de ziua asta anostă și fără rost.

— Înțeleg. Iar asta are legătură cu mine, nu-i așa? a întrebat Cuțulache cu precauție.

— Poate ar trebui să mai încercăm, dar cu un curcubeu adevărat.

— N-o să meargă, a scuturat abătut Miorlau din cap. Dacă avem nevoie de ploaie pentru un curcubeu adevărat, vom fi întotdeauna uzi și grei înainte să apară.

— Înțeleg, a spus Cuțulache.

— Așa că totul a fost în zadar și m-am udat degeaba. Mai jalnic de-atât nici că se poate.

Miorlau s-a scuturat ca un câine și s-a făcut nevăzut pentru o clipă în stropii de apă.

— Te aștept în casă, a spus Cuțulache.

Abia atunci și-a adus aminte Miorlau de înțelegere. A scos un oftat și a pornit încet spre casă, de unde a auzit un fel de schelălăit care aducea vag cu un câine care râde. Dar bineînțeles că nu puteau fi hohotele lui Cuțulache, căci pentru Miorlau situația era nemaipomenit de serioasă. Douăzeci de fire, așa se înțeleseseră. Ei, dar poate pe Cuțulache îl dor labele de la cât de mult a stropit cu furtunul și a uitat de înțelegere, s-a gândit Miorlau cu speranță.

Începe aventura

MIORLAU S-A GÂNDIT mult în următoarele zile. Cum începe o aventură? Cum poți transforma banalul și plictiseala într-un curcubeu? De ce nu poate fi fiecare zi o aventură? Însă mai presus de toate și-a jelit obrazii din care lipseau douăzeci de fire mătăsoase. Nici nu se observa, dar Miorlau era convins că fața îi era distrusă.

Lucrul la macheta lui Cuțulache înainta binișor. După ce a terminat cu măgarul, Cuțulache a trecut la casa Găinii von Cotcodac. Nu era nicio grabă, pentru că mai erau vreo două luni până la ziua de naștere a Vacii Mura.

— Chiar trebuie să lucrezi la machetă și astăzi? Nu putem face altceva? l-a întrebat Miorlau pe Cuțulache.

Acesta tocmai își terminase cafeaua de dimineață și era gata să se apuce însuflețit de lucru.

— La ce te-ai gândit? a întrebat Cuțulache.

— O aventură!

— Așa deci. Vrei să mergi pe bicicletă până la Lună sau pe motocicletă până la Soare?

—Cuțulache!... a șoptit Miorlau speriat.

Niciun răspuns.

—Ești acolo? a șoptit Miorlau un pic mai tare.

Nimic. O tăcere amenințătoare domnea în continuare.

Miorlau a început să se agite. Ce să facă? O variantă ar fi să sară pe bicicletă și să meargă în sat să aducă ajutoare. Boul Mugurel era puternic cel puțin cât doi urși, iar Calul Fâneață avea o lovitură năprasnică de copită. Însă asta însemna că trebuia să pedaleze de unul singur prin pădure, apoi să urce dealul până să coboare pe partea cealaltă, în sat. Și același drum înapoi. Părea complicat și dura mult. În tot acest timp, Ursul Mormăilă cine știe ce i-ar fi făcut lui Cuțulache.

A doua opțiune era să-și salveze prietenul. Putea să se repeadă ca un erou asupra ursului, zgâriind cu ghearele. Miorlau nu prea se putea măsura cu un urs, dar ar fi fost cu siguranță o faptă de adevărat erou. Însă foarte periculoasă, pentru că urșii sunt periculoși. Mai ales unul pe nume Mormăilă.

Din fericire, Miorlau a identificat și o a treia opțiune: să aștepte și să lase lucrurile să se întâmple de la sine. Era o variantă matură și prudentă, a decis Miorlau. Cea mai bună. În plus, Cuțulache însuși îl critica adesea pentru că se grăbea și nu avea răbdare. Uite, acum s-a hotărât și el, Miorlau, să facă precum îl sfătuia Cuțulache.

—Să nu ne pripim. În asemenea situații, e important să nu intrăm în panică și să nu luăm decizii pripite, a șoptit Miorlau, ascunzându-se cât putea de mult în iarba din jur.

A treia soluție s-a dovedit cea corectă. La scurt timp, Cuțulache s-a ivit în ușă și i-a făcut semn lui Miorlau să vină.

Miorlau s-a uitat la groapă. S-a aplecat să pipăie nisipul aspru cu labele. A adulmecat pereții gropii. A scotocit prin grămada de nisip amestecat cu pietricele, oprindu-se abia după ce a răvășit-o în toate părțile. Când Miorlau s-a întors în sfârșit să-și privească prietenul, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Oare cauți o comoară? a întrebat Cuțulache.

Miorlau s-a ridicat în picioare. Și-a scuturat nisipul de pe labe și apoi s-a uitat în jur.

— Nu știu... Am crezut că... o să găsesc ceva, a spus el cu tristețe.

Apoi s-a târât până la mărul din curte, cu coada atârânănd în urma lui ca o crenguță uscată.

Lui Cuțulache îi părea rău pentru Miorlau. Dar ce să facă? Ar fi vrut să acopere groapa la loc și să se întoarcă la macheta lui, însă a aruncat lopata în iarbă și s-a dus să-l împace pe Miorlau.

— Poate că aventurile sunt precum curcubeiele. Cele făcute din dins nu prea funcționează, a spus Cuțulache și și-a pus laba pe umărul lui Miorlau.

— N-ai crezut deloc în aventură. Crezi că ideile mele sunt trăznite și fără rost, s-a tânguie Miorlau.

— N-am spus așa ceva, a spus Cuțulache surprins.

— Dar așa ai gândit. Ai zis, hai, să săpăm o gropiță ca să-i facem hatărul lui Miorlau și apoi putem trece la lucrurile importante.

— Ah, păi...

Cuțulache nu știa ce să răspundă. Adevărul e că tocmai asta îi trecuse prin minte, mai mult sau mai puțin.

— Vrei să facem groapa un pic mai adâncă? a sugerat el.

— La ce bun?

— Cine știe? a spus Cuțulache. Poate că aventurile încep dacă sunt menite să înceapă. Nu poți isca o aventură de unul singur.

Odată cu aceste vorbe nespuse de adevărate a început, chiar atunci, Marea Aventură a lui Miorlau și Cuțulache. Dar ei încă nu știau.

A început când dinspre groapă s-a auzit o bufnitură, apoi un geamăt. Miorlau și Cuțulache s-au întors să vadă ce s-a petrecut. O bicicletă stătea într-o rână și, lângă ea, Țapul Chicotilă, poștașul satului, se ținea de un picior.

— Ai dat cu bicicleta în groapă? l-a întrebat Cuțulache.

— Nu. Am dat peste o lopată în iarbă încercând să evit blestemata aia de groapă, a spus Țapul.

— Sper că nu te-ai lovit prea tare, a spus Cuțulache și l-a ajutat pe Țap să se ridice.

Totuși, era ceva: un obiect lunguiet și ascuțit la un capăt. Nu părea ceva de interes pentru o pisică. Asta până când Cuțulache i-a arătat ce mai găsisese în pachet: un bilet care arăta de parcă un șoarece alergase încoace și-ncolo pe hârtie cu lăbuțele înmuiate în cerneală.

Cu greu, Miorlau a deslușit scrisul:

*Ai grije! Ie un balaur pe aci.
Pălăria-șarpelui.*

Miorlau a lăsat biletul și s-a uitat nedumerit mai întâi la Cuțulache, apoi la Mormăilă, care îi privea cu ochii săi negri și serioși.

— Pălăria-șarpelui e sora mea, a spus Mormăilă.

Miorlau s-a uitat din nou la conținutul coletului. A apucat obiectul alungit și l-a privit în lumină.

— E un...

— Un dinte... Un colț, a spus Cuțulache.

— Dar al cui? s-a întrebat Miorlau.

— Al balaurului despre care îmi scrie, a spus Mormăilă. Înseamnă că sora mea are necazuri și am de gând să-i sar în ajutor.

Miorlau și Cuțulache s-au uitat unul la altul.

Ochii pisicii au scăpărat în întuneric, iar câinele a oftat adânc.

Ba da, ba nu

— EU NU CRED, Mormăilă, a spus Cuțulache.

— Ba e colțul balaurului, a spus Miorlau.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu, ba nu, ba nu!

— Ba da, ba da, ba da, ba da!

Apoi s-au holbat pur și simplu unul la celălalt. Între timp, șoarecele de pădure și-a împachetat puținele lucruri. A învelit într-o păturică trei semințe drept merinde, colțul de balaur și o sabie făcută dintr-un ac.

— Balaurii sunt creaturi feroase. S-ar putea să fie nevoie să mă lupt cu balaurul ăsta, a spus el.

— Nu-l putem lăsa pe Mormăilă să plece singur la drum, i-a spus Cuțulache lui Miorlau.

— Ba putem, a răspuns Miorlau. Noi ne-am îndeplinit misiunea, am livrat coletul. Acum putem să mergem acasă, avem de terminat frumoasa ta machetă. Chiar ar fi bine să ne grăbim, trebuie să fie gata la timp pentru ziua de naștere a Vacii Mura.

— De când îți pasă ție de macheta mea? a întrebat Cuțulache.

La focul de tabără

CUȚULACHE A ALES o potecă mai puțin umblată, care ocolea dealul. Sătenii o foloseau uneori în drum spre piața din oraș, dar în mare parte a timpului nu treceau pe-aici decât animalele din pădure. Curând s-a dovedit imposibil să mai pedaleze, deoarece cărarea fusese năpădită de buruieni. În plus, întunericul ce se lăsa le îngreuna deja drumul.

— Ar fi mai bine să facem tabăra aici. Ne continuăm mâine călătoria, a spus Cuțulache și a oprit bicicleta.

— Aici! În mijlocul scaieților? Afară? a protestat Miorlau.

— E prea periculos să înaintăm, a explicat Cuțulache.

— De ce? Adică o să dăm peste sălbăticiuni, monștri și bandiți? Peste balaur? a murmurat Miorlau.

— Vreau să spun că ne putem rătăci în beznă, a spus Cuțulache.

Cuțulache a rezemat cu grijă bicicleta de un copac, apoi și-a lăsat pălăria în iarbă, astfel încât Mormăilă să coboare ușor pe pământ.

— Unde o să dormim? a întrebat Miorlau.

— Eu unul o să mă culc aici, a spus Mormăilă și și-a întins pătura de călătorie în pălăria lui Cuțulache.

— În regulă, a spus Cuțulache. N-am nevoie de ea când dorm.

— Dar eu? Eu în pălăria cui dorm? a întrebat Miorlau cu spaimă.

— M-am gândit că ne putem face un pat din ierburi, va fi bunicel, a răspuns Cuțulache.

— Adică o să dormim pe buruienile astea urât mirositoare?

— Cam așa ceva, a recunoscut Cuțulache. Dar miros frumos.

— Cum rămâne cu balaurul? Dacă o să ne atace? a spus Miorlau, privind neliniștit la cerul care se întuneca.

— Mda, ar fi bine să stăm pe rând de pază, a zis Cuțulache.

Miorlau, tot bombănind, și Cuțulache, care fredona liniștit o melodie, au făcut din ierburi, frunze și crengi un fel de cuib la poalele unei stânci. Cuțulache a adunat apoi câteva vreascuri pentru foc. Din fericire, fiind un câine foarte practic, avea întotdeauna chibrituri în buzunar, așa că, în curând, focul de tabără trosnea vesel.

Luna strălucea pe cerul nopții senin și plin de stele. Încetul cu încetul, Miorlau s-a liniștit. Patul din ierburi era moale, mirosea plăcut a flori de câmp și focul îi învelea în lumină și căldură.

În pălărie, Mormăilă a despăturit o bucată mică de hârtie, pe care a examinat-o cu atenție. Marginea de sus a hârtiei părea ca și cum ar fi fost ruptă de undeva.

— Ce-i hârtia aceea? a întrebat Miorlau.

— Nimic, a răspuns șoarecele și a împăturit iute hârtia.

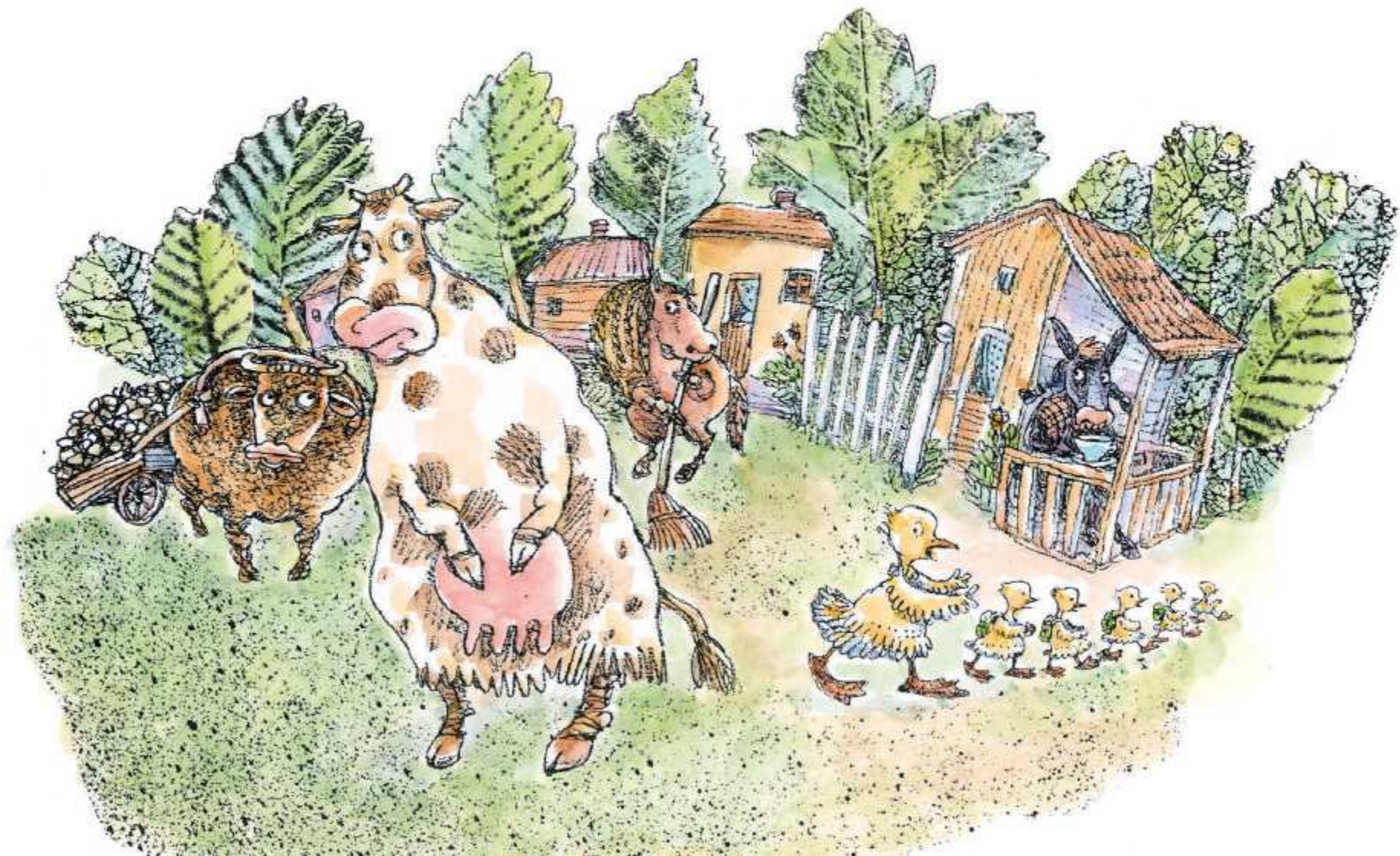
— Aha. Dar comoara despre care vorbeai, ce fel de comoară e? a continuat Miorlau.

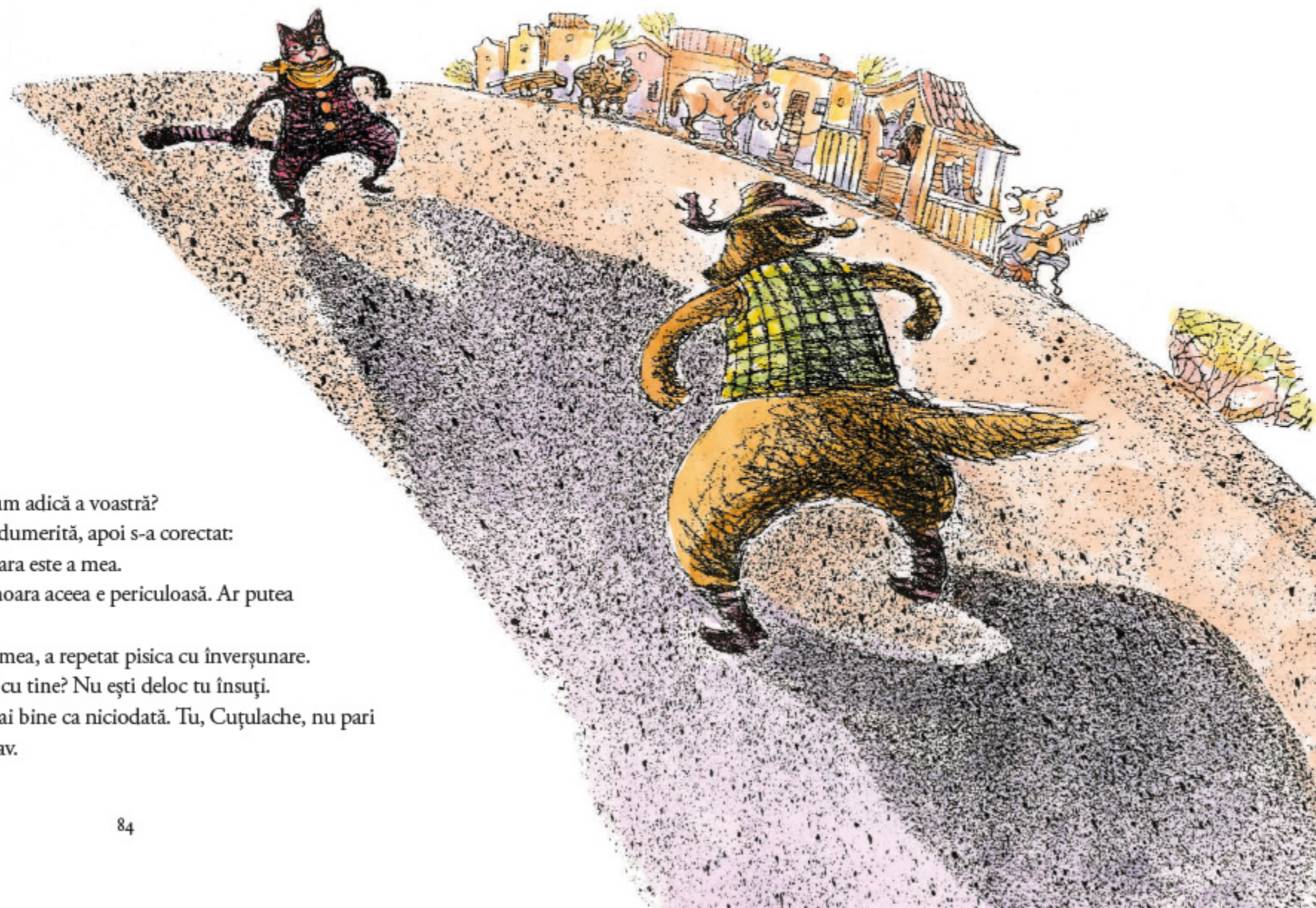
Ochii lui Mormăilă sclipeară parcă mai puternic ca focul.

— Nu știu, a răspuns șoarecele nesigur.

I-au salutat prietenește pe toți cei întâlniți în cale – Măgarul Iha, Rața Măcănilă, Purcica Guiț – așa cum făceau întotdeauna, însă acum ceva parcă nu era în regulă.

Măgarul a trecut în grabă pe lângă ei, fără să se oprească să schimbe o vorbă. Rața a zâmbit forțat, iar Purcica abia dacă le-a răspuns. Parcă Miorlau și Cuțulache erau străini în propriul lor sat.

— A voastră? Cum adică a voastră?
Pisica a părut nedumerită, apoi s-a corectat:
— A mea, comoara este a mea.
— Miorlau, comoara aceea e periculoasă. Ar putea
distruge tot satul.
— Comoara e a mea, a repetat pisica cu înverșunare.
— Miorlau, ce-i cu tine? Nu ești deloc tu însuși.
— Sunt bine. Mai bine ca niciodată. Tu, Cuțulache, nu pari
să te simți prea grozav.